

Marie elää unelmaansa

E. Sarkama-Voigt

Marie – Elää unelmaansa

Marie – Elää unelmaansa

KUKA KOPUTTAA OVELLESI

Kuka on ulkona, kuka koputtaa,
kuka haluaa, minut niin hiljaa,
niin hiljaa herättää.

Sehän on sinun sydänrakkaasi.

Nouse ylös

ja laske minut luoksesi!

Älä anna minun enää odottaa,
näen kuinka aamu jo sarastaa.

Kaksi kirkasta tähteä,
miten mielelläni viipyisin luonasi.

Ja tyttö ovensa avasi,
pyysi hänet sisälle,
lumivalkean kätensä ojensi.

Kaukana lauloi satakieli,
tyttö puhkesi kyyneliin.

Oi älä itke rakkaani,
vuosien jälkeen olet omani.

Menen sotaan vihreälle nummelle.

Se nummi vihreä on niin kaukana.

Siellä missä ihanat
trumpetit raikaavat,

siellä on kotini,

Oi rakkautta
vihreässä maassa!

Kansanrunokokoelmasta Pojan ihmetorvi

Des Knaben Wunderhorn

Säv. Gustav Mahler

Marie – Elää unelmaansa

Copyright 2015 Eila Sarkama-Voigt

Taitto: Marjut Vuolanne

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-918-8

ODOTETTU, KAIVATTU

Se on tyttö

Oli vielä huhtikuun alkupuolen koleaa, varjoisissa kohdissa puiden alla oli vielä hieman lunta, keväästä ei juuri ollut merkkejä Ilmin suuressa puistossa Marien odottaessa Franz Burmeisterin saapumista. Mutta ei aikaakaan, kun maasta jo nousisi vihreää ja puihin puhkeaisivat ensimmäisten lehtien ujut alut.

Parin viikon ikäinen Clara-tyttönen oli nyt ensimmäistä kertaa ulkona. Marie työnsi lasta muodikkaissa vaunuissa, joissa oli punottu koriosa ja isot pyörät. Hän odotti jännittyneenä Franzin näkemistä. Olihan erosta kulunut jo nelisen kuukautta. Nuoren äidin sydän oli pakahtumaisillaan, oli niin paljon mistä hän halusi keskustella rakastetunsa kanssa.

Puccinin La Bohemen viimeisten näytösten päätyttyä Marie oli lähtenyt Dresdenistä perheensä luokse Weimariin viettämään joulua ja odottamaan lapsensa syntymää.

Franz oli lähtenyt Pariisiin tapaamaan kuuluisaa bakteriologia, jolta hän toivoi saavansa apua sairauteensa, joka oli alustavasti määriteltä trooppiseksi sairaudeksi.

Ja vihdoinkin, pitkän odotuksen jälkeen, Marian ilmestymispäivänä, tuona merkittävänä kevättalven aurinkoisena päivänä 1898, lumien sulamisaikaan, Weimarissa syntyi odotettu tyttövauva.

Poissa oli kaikki se dramatiikka, joka oli saattanut maailmaan puolitoista vuotta sitten Marien ensimmäisen lapsen, Raineriksi kastetun pojan.

Heti tyttövauvan syntymisen jälkeen Marie oli kirjoittanut Franz Burmeisterille Rüdeshelmiin:

”Rakas Franz, olen hämmentynyt, mutta onnellinen. Synnytin eilen tyttären, juuri sellaisen, jota olemme toivoneet. Olen pahoillani, ettet voinut olla mukana tapahtumassa. Ajattelin kuitenkin sinua. Uskon sinunkin ajatelleen minua, sillä niin vahvasti tunsin läsnäolosi.

Kuitenkin olen haikea. Syyntäkin tiedät. Asialle ei voi mitään, aina-
kaan tällä hetkellä. Mutta jos toivot minun kuitenkin ryhtyvän joihin-
kin toimenpiteisiin, ilmaise se selkeästi, ole hyvä.

Pysyttele toistaiseksi Rüdesheimissa perheesi luona. Olet vielä
heikko ja tarvitset ympärillesi huolehtivia ihmisiä, mutta jos suinkin
jaksat, tule Weimariin, haluan sinun näkevän pienokaisen.

Olen onnellinen siitä, että se on tyttö. Olinkin aivan varma, että
lapsi olisi tyttö. Ja niinhän se oli. Kaikki meni niin kuin lupasinkin.

Se on niin suloinen. Vaaleat hiukset – ainakin toistaiseksi. Ja siniset
silmät. Olen kyllä kuullut, että useimmat lapset syntyvät sinisilmäisi-
nä. Uskon niiden jäävänkin sinisiksi.

Sinua aina rakastava Marie.

Pitäisikö kertoa?

Marie näki jo kaukaa Franzin tutun hahmon. Hän näytti laihtuneelta
ja kalpealta.

– Mariechen, Franz kuiskasi sulkiessaan rakastettunsa syleilyynsä.
Kyyneleet valuivat pitkin nuoren naisen poskia.

– Älä itke, Mariechen, vielä minä tästä paranen, Franz sanoi. – Älä
itke rakas, hän toisti. Hän pyyhki Marien kyyneleitä nenäliinaansa.

– Anteeksi, Marie sanoi. – Eihän tässä todellakaan ole mitään syytä
itkuun. Päinvastoin.

– Tässä hän nyt sitten on, Marie sanoi.

Franz kurkisti vaunuun. Peiton alla lepäsi pieni tyttölapsi päässään
röyhelöhilkka.

– Päivää, Clara, Franz sanoi tyttölle. – Mariechen, hän on todella
suloinen lapsi.

– Vanhoista kuvista päätellen hän muistuttaa minua, Marie sanoi.

– En olisi koskaan uskonut kokevani tätä hetkeä. Hardangerin laak-
sossa, taikavuorella, tapahtuu todella ihmeitä! Franz hymyili.

– Haluatko ottaa tytön syliisi? Marie tiedusteli.

Hän ojensi huopaan käärityn lapsen Franzille.

Clara avasi siniset silmänsä. Pienokainen siristeli hetken kirkasta
ilmaa ja aukoi suutaan kuin olisi halunnut sanoa jotain.

– Minä panen tytön takaisin vaunuun. Ettei se vain putoa. En ole
tottunut vauvoihin, Franz selitti.

– Tyttö on vahvaa tekoa, vaikka ei suuren suuri olekaan, Marie vaakuutteli. – Se oli heti varsin pirteä. Kaikki meni suurenmoisesti. En pelännyt ollenkaan.

– Tai, kyllä hieman, hän tunnusti. – Jos se ei olisikaan tyttö, kuten lupasin.

– Tämä on ihmeellistä, Franz sanoi. – Tällainen lumoava pieni olento.

– Wilhelm on kovin ihastunut tyttöön, Marie sanoi. – Nyt hänellä on mielestään täydellinen perhe.

Marie odotteli huolestuneena Franzin reaktiota kuulemastaan.

– Minä en millään haluaisi riistää häneltä hänen iloaan, hän selitti.

– Mutta mitä minä sitten voin tehdä?

– Näissä olosuhteissa ei ole kai järkevää tehdä juuri mitään, Franz sanoi. – Ei ainakaan toistaiseksi. Minulla ei ole voimia mennä kanssasi naimisiin. En voi tarjota sinulle turvallista elämää. Ehkä on parasta jatkaa vain näin. Mutta heti kun paranen...

– Kävellään vähän, Marie ehdotti. – On niin paljon puhuttavaa.

– Hengästyn nykyään helposti, Franz selitti. – Todella harmittavaa. Minä, joka olen tottunut liikkumaan...

– Mistä se johtuu? Marie kysyi

– Kai vahvoista lääkkeistä. Ehkä sydämenikin on rasittunut. Olen aina luullut, että minulla on vahva sydän. Ehkei niin olekaan...

– Marie, kävi miten kävi, minä olen onnellinen tästä lapsesta, Franz sanoi. – Sinun täytyy muistaa se. Äläkä kannu huonoa omaatuntoa. Ethän ole tehnyt mitään väärin.

– Turha sinun on viedä rahojasi hotelliin, Marie sanoi. – Voit yöpyä vanhempieni luona. Nukut tietysti minun huoneessani. Siellä on kaikki ennallaan. Lotte-nukkekin. Hän saa pitää sinulle seuraa.

– Laiha lohtu, Franz nauroi. – Taidan kuitenkin asua hotellissa. Tulen huomenna käymään. Tahdon näyttää isoäidille Sudanissa ottamani valokuvat.

– Isoäiti on innoissaan siitä, että on saanut nähdä jo kolmannen lapsen lapsenlapsensa. Hän sanoo, ettei millään malta kuolla. Aikaisemmin hän luuli kuolevansa heti seuraavana päivänä.

– Epäilen kuitenkin, että hän saattaa toteuttaa aikeensa, Franz sanoi. – Harvoin kukaan elää yli satavuotiaaksi. Vaikka onhan siihen vielä joitakin vuosia. Kenties hän pääsee näkemään vielä seuraavan vuosisadan alun.

– Minun on vaikea ajatella elämää ilman Gertrude Schöнауeria, Marie sanoi. – Ajatuskin tekee kipeää. Mutta elämä tekee sellaista.

– Mitä kaikkea vielä joutuukaan kokemaan. Siksi kai pitäisi olla kiitollinen tästä hetkestä. Kaikki on vielä hyvin. Ja olenhan minä.

– Franz, sinähän tiedät, ettei ole mennyt päivääkään, ettenkö olisi ajatellut sinua. Välillä olen epätoivon kuilussa, mutta pian taas toivoa täynnä.

Usein vain istun ja katselen nukkuvaa lasta, Marie selitti. – Se on niin luottavaisen ja tyynen näköinen. Kuin vain lapsi voi olla. Ja kun se avaa siniset silmänsä, näen niissä sinun silmäsi.

Marie näki kyyneleitä Franzin silmissä. – Minäkin olen onnellinen tästä lapsesta. Joko se laulaa?

– Ei kyllä oikeasti, Marie naurahti. – Jotain viitteitä on siihen suuntaan. Minä en saisi odottaa liikoja. Lapset kasvavat ja kehittyvät omaan tahtiinsa. Loppujen lopuksi emme voi muovata heitä omien toiveittemme mukaiseksi. Jos toiveemme toteutuvat, yllätys on sitäkin mieltäisempi.

– Tulet kai pian käymään Rüdesheimiin, Franz tiedusteli. – Tule yhdessä isoäitisi kanssa. Ota Clara mukaasi. Vanhempani näkisivät varmaan mielellään teidät molemmat.

– Vaikka isoäiti Gertrude on iältään vanha, hän on mieleltään se sama nuori nainen, joka seurusteli isosetäsi kanssa, Marie sanoi.

– Hän osaa suhtautua hyvin kaikkiin minun ”toilauksiini”. Melkein yllyttää niihin. Olemme kuin kaksi rakastunutta hupakkoa. Meillä on melkoinen salaliitto.

Marie vakavoitui.

– Kenties olisi vain parasta kertoa kaikki. Ja kestää seuraukset pysyissä päin.

– Älä tee sitä, Marie, pyydän, Franz sanoi. – Se tekisi meidän kaikkien elämän vaikeaksi. Kaikki kärsisivät. Kukaan ei voittaisi siitä mitään.

– On enemmän kuin surullista, ettei isoäiti koskaan saanut elää rakastettunsa kanssa. Siksi meidän asiamme ovat hänelle niin tärkeitä.

– Ajattele Franz, kohta on vuosi 1900, Marie sanoi.

– Missä me silloin olemme? Franz ihmetteli. – Näenkö yleensä edes uutta vuosisataa?!

He kävelivät kohti roomalaista taloa.

– Vain muutaman viikon päästä on Humperdinckin Hannun ja Kertun ensi-ilta, Marie kertoi. – Oli hupaisaa harjoitella raskauden viimeisillä viikoilla, kun Kerttu oli niin hyvin syötetyn näköinen. Todellisuudessa Hannu ja Kerttu näkevät nälkää.

– Bettina on innoissaan päästessään näyttämään osaamistaan elämänsä ensimmäisessä tehtävässä. Olemmekin odottaneet tätä siitä lähtien kun näimme Hannun ja Kertun maailmanensi-illan Weimarin oopperassa.

– Carmen on jo myös hyvässä mallissa. Olen saanut tarjouksia monista teattereista. Minua on pyydetty Berliiniin ja Leipzigiin esittämään Lolaa ja Neddaa. Dresden on myös kiinnostunut kuulemaan minua Agathena. Tietysti menen sinne. Siellähän se on syntynytkin.

– Mitä se bakteriologi sanoi sinulle? Oletko saanut uusia lääkkeitä?

– Olen kokeillut moniakin, Franz sanoi. – Useimmat saavat minut voimaan vielä huonommin. Ehkä olisi parempi olla ottamatta yhtään mitään. Elimistö voisi puhdistua kaikista myrkyistä. Kunpa vain tietäisin!

– Professori Chereau on ehdottanut minulle lähtemistä Sveitsiin, Franz selitti.

– Lausannessa on parantolan tyyppinen laitos, jossa tehdään jatkuvasti tutkimuksia ja kokeillaan uusia lääkkeitä. Ilmaston pitäisi siellä olla ihanteellinen.

– Minua kauhistuttaa ajatus joutua sidotuksi vuoteeseen. Haluan olla vapaa. Enhän ole nähnyt kuin vain osan tästä maailmasta. Enkä ole kadottanut haluani nähdä uusia seutuja. Minussa elää yhä tutkimusmatkailija. Ehkä voisin tehdä Sveitsissä ainakin kävelyretkiä. En kestä paikallaan oloa.

– Mutta jos voisit siellä parantua, Marie selitti. – Eikö se kuitenkin ole parempi vaihtoehto? Voin käydä siellä sinua katsomassa.

– Ja jos vain jaksat, voisit tehdä sielläkin työtä, Marie ehdotti. – Sinä olet niin lahjakas.

– Tutkielmani ranskalaisesta runoudesta on jo tuonut minulle mainetta loistavana analyytikkona, Franz kertoi. – Esseistäni on sanottu, että niissä on paljon uutta tietoa, sellaista, mikä valottaa asioita aivan uudesta näkökulmasta.

– Olen lukenut vaikka kuinka monta kertaa Laaksoissa ja Vuoriteillä, Marie hymyili. – Se tekee minut onnelliseksi. Tuskin monikaan ta-

juua, että olet kirjoittanut meistä, hän lisäsi.

– Jospa saisimme säilyttää salaisuutemme vain itsellämme. Silti haluaisin julistaa koko maailmalle, kuka on tuo vuorten rakastettu tyttö. Haluaisin huutaa sen koko maailmalle! Hän on Franzin oma rakastettu, Marie!

– Muistat kai, että ostin sinulle Firenzessä sormuksen Porta Rossa-kadulla, Franz hymyili. – Ja vihkiminen tapahtui Ullensvangin kirkossa.

– Kuinka voisin unohtaa, Marie säteili.

Franz kurkisti vielä kerran vaunun sisään kahteen siniseen silmään röyhelömyssyn keskellä.

– Mahtaako Clara tunnistaa minut? hän ihmetteli.

– Totta kai hän tuntee sinut, Marie vakuutteli.

– Näkemiin pieni suloinen Clarani, Franz puheli vaunussa lepäävälle lapselle.

Tutkimusmatkailijan sielu

Franz Burmeister oli kutsuttu seuraavana päivänä aterialle Rosenerin perheen luokse Fliederwegille. Hän oli tuonut mukanaan Kreikassa, Turkissa, Egyptissä ja Sudanissa ottamansa valokuvat.

– Hienoja kuvia, Arnold Rosener kehui. – Hienoa, että on keksitty tämä valokuvaaminen. Ei tarvitse itse mennä paikan päälle.

– Franz voisi ansaita elantonsa valokuvaajana, Minna sanoi. – Voisi kuitenkin olla helpompaa kuvata omassa ateljeessa kuin kiipeillä vaarallisissa paikoissa.

– Kunnollisia valokuvaajia ei ole vielä kovin paljon, Arnold Rosener sanoi. – Siksi heillä onkin runsaasti töitä. Louis Heldin ateljeessa kuvauttavat itsensä kaikki kynnelle kykenevät suurherttuaperhettä myöten.

– Vaarassakin on oma viehätöksensä, Franz sanoi.

– Taikauskoiset puhuvat hautarauhan rikkomisesta, mutta minä vain yksinkertaisesti halusin nähdä paikan, jossa isosetäni oli kaivamassa. Nyt työt on keskeytetty, mutta jonakin päivänä niitä jatketaan. Silloin haluaisin olla mukana.

– Hänellä on tutkimusmatkailijan sielu, isoäiti sanoi. – Siinäkin hän muistuttaa isosetäänsä.

– Ja tarve nähdä outoja ja eksoottisia maita ja käydä paikoissa, joissa hänen runoilijanmielensä saa uusia elämyksiä, Franz lisäsi.

Franz Burmeisterin arveltiin saaneen bakteeritartunnan matkallaan sodan runtelemassa Sudanissa, missä hygieeniset olosuhteet olivat vähintään arveluttavat.

Sudan, joka oli suurempi kuin puolet Euroopasta, oli jo vuosia taistellut itseään vapaaksi englantilaisten johtamasta Egyptistä.

Kristityn Franzin, joka edusti sudanilaisten mielestä eurooppalaista siirtomaaherruutta, oli varsin uskaliasta mennä maahan, jossa arabit suhtautuivat karsaasti kaikkeen mikä edusti ulkomaalaisuutta.

Nuori saksalainen, joka puhui myös ranskaa sujuvasti, onnistui kuitenkin antamaan itsestään varsin neutraalin vaikutelman osoittamalla pelkästään tieteellistä ja arkeologista mielenkiintoa tähän eksoottiseen maahan.

Vuonna 1898, juuri Franzin paluun jälkeen, Englannin onnistui suistaa vallasta arabihallitsijat pitkäaikaisten kahinoiden jälkeen.

– Vaikka maa oli sekasortoinen, onnistuin kuitenkin liikkumaan siellä, vaikka en voinut koskaan olla täysin varma turvallisuudestani, Franz selitti.

Aterian jälkeen Franz ja isoäiti vetäytyivät isoäidin huoneeseen keskustelemaan.

Isoäiti katseli ääneti Franzin hänelle ojentamia valokuvia.

– Oletan, että näissä kuvissa on se alue, jolla Franz jäi loukkuun käyttävään, Gertrude Rosener sanoi.

– Se on juuri se, Franz vahvisti. – Alue on jostain syystä jätetty entiselleen. Ehkä kaivauksia on tarkoitus jatkaa joskus myöhemmin. Jos silloin vielä olen hengissä, haluaisin olla mukana.

– Eikö sinua yhtään pelota, isoäiti ihmetteli.

– Ei, tai jos pelottaisikin, en välittäisi siitä. Haluan jatkaa isosetäni aloittamaa työtä. Mitä kaikkea nuo rauniot voivatkaan kätkeä sisäänsä. Olen suunnattoman utelias.

– Sitten kai mikään järkipuhe ei saa sinua muuttamaan mieltäsi, isoäiti Rosener naurahti.

– Ei, Franz sanoi. – Ehdottaisin kuitenkin, että nauttisimme tätä erityistä viinijuomaa, jonka olen tuonut mukani Sudanista. Kaataisinko?

– Tämä maistuu luumulta tai taatelilta, isoäiti sanoi. – Erikoinen

voimakas, kuitenkin pehmeä maku.

– Resepti on luultavasti hyvin vanha, Franz sanoi.

– Kiitos, että annoitte tyttövauvalle minun nimeni, isoäiti sanoi. – Se oli kauniisti tehty.

– Minä en osallistunut nimivalintaan millään tavalla, Franz sanoi.

– Vaikka minullakin saattaa olla osuuteni asiaan, tyttö on täysin Marien oma luomus, Franz hymyili.

– Olen niin onnellinen teidän puolestanne. Ja omastanikin, isoäiti sanoi. – Kuin itse olisin saanut lapsen oman Franzini kanssa.

– Joskus mietin, että Mariella täytyy olla melkein ylimaallisia kykyjä. Jos hän päättää jotain, niin tapahtuu, Franz sanoi. – Luulen hänen toivoneen tytärtä niin kovasti, että hän sai kun saikin sellaisen.

– Jospa Marie ei vain pettyisi. Hän on täysin varma, että lapsesta tulee laulaja, isoäiti sanoi. – Vaikka luulenpa hänen tässäkin asiassa olevan oikeassa.

Terveisiä Trolldhaugenista

Päivällisen jälkeen Marie saapui Claran kanssa tervehtimään vanhempiaan ja näyttääkseen Franzille Edvard Griegin lähettämän kirjeen.

”Liebe Marie, olen iloinen saadessani kuulla, että olet nyt pienen tyttövauvan äiti. Ja olen iloinen, että olen omalla tavallani saattanut edesauttaa tätä erityistä tapahtumaa.

Minun suuri unelmani, Bergenin musiikkijuhlat, joista on tarkoitus tehdä jokavuotiset, ovat jo pitkällä valmisteluvaiheessa ja ensimmäisen kerran kesäkuun alussa.

Ohjelmisto ja esiintyjät ovat norjalaisia. Myöhemmin tarkoituksena on laajentaa musiikkipäivien antia kansainvälisemmäksi. Silloin kuulisimme mielellämme sinua ja Robert Wielandia.

Haluaisin nyt onnitella sinua ja lähettää kauttasi terveisemme Franz Burmeisterille. Emme toivo mitään niin hartaasti kuin hänen parane mistaan. Rukoilemme hänen puolestaan.

Laaksoissa ja Vuoriteillä on erinomainen. Runoelman muoto ja kieli on perinteinen, kuitenkin uudennainen. Lienemme niitä harvoja, jotka todella tietävät, mistä siinä puhutaan.

Olin katsomassa La Bohemea Dresdenissä. Olin taas kerran vaikuttunut sinun suurenmoisesta kyvystäsi tuoda esille oleellinen. Voin

tunnustaa itkeneeni. Ja uskon niin tapahtuneen monelle muullekin.

Jos minulla riittää terveyttä, tulen katsomaan myös tulevia esityksiäsi. Carmenista tulee varmaan menestys.

Tulen tapaamaan teitä, jos liikumme samalla suunnalla. Siihen asti parhaimmat terveiseni. ”

Teidän Edvard Grieg.

Clara-Gertrude-Marie

Marie oli täynnä hellyyttä tytärtään kohtaan. Ollessaan poissa kotoa töiden tai muiden menojojensa takia hänellä oli kiire kotiin tyttövaivansa luokse.

Hän saattoi istua tuntikausia tytön kehdon ääressä katselemassa ja kuulostamassa. Tuudittaessaan lasta sylissään hän hyräili somia pikku lauluja, usein omatekoisia.

Tyttö itki harvoin. Ja jos itkikin, itku kuulosti vienolta ääntelyltä, kuin pienokainen olisi etsinyt jotain kaukaista, kadotettua säveltä. Kenties hän vain kokeili omaa ääntään.

– Clarasta tulee laulaja, nuori äiti ennusti. Ainakin hän toivoi niin. Siksi hän oli antanut lapselle kolmanneksi nimeksi omansa. Lapsi saisi kasteessa nimen Clara Gertrude Marie.

Tytön ensimmäiseksi kummiksi tulisi säveltäjä Robert Wieland, koska lapsi oli kastettu hänen nuorena kuolleen rakastettunsa Clara Jacobin kaimaksi. Kummiparikseen hän saisi äidin sisaren Charlotten.

Marien rakas isoäiti Gertrude olisi itseoikeutetusti yksi kummeista. Olihan tyttö saanut häneltä toisen nimensäkin. Gertrude Rosener oli ollut pojantytärtäriensä Marien ja Charlotten ymmärtävä tukija ja uskotu näiden lapsuudesta asti. Marie halusi kiittää häntä tällä kauniilla eleellä.

Isoäidistä tuntui melkein siltä kuin olisi itse saanut lapsen, sillä hän ei koskaan ehtinyt saada lapsia nuoruudenrakastettunsa, Rüdeshelmista, Reininmaalta, kotoisin olevan nuoren miehen kanssa.

Lapsen äiti ajatteli aluksi, että isoäidin kummipariksi sopisi Franz Burmeister, jolla oli sama nimi kuin Sudanissa maanvyörymän alle menehtyneellä isosedällä. Isoäidin mielestä Franz muistutti setäänsä niin ulkonäöltään kuin luonteeltaan.

Monestakaan syystä se ei tuntunut oikein sopivalta. Niinpä kum-

miksi päätyi Marien parhaan ystävättären Bettina Buchwaldin aviomies Franz Steffens, jolle tehtävä olikin luvattu jo ensimmäisen lapsen syntymän yhteydessä.

Marie toiveena oli viettää ristiäisjuhlaa toukokuussa Rosenerin perheen puutarhassa syreenien kukkimisaikaan. Wilhelm vastusti ajatusta puutarhassa tapahtuvasta kasteesta, sillä lapset oli aina kastettu kirkossa. Samaa mieltä olivat Wilhelmin vanhemmat.

Marie ajatteli sanoa, ettei asia kuulunut heille lainkaan. Kukaan muu kuin hän itse ei päättänyt, missä hänen lapsensa kastettaisiin. Hän kuitenkin jaksoi hillitä itsensä ja suostui Jakobin kirkossa tapahtuvaan pienimuotoiseen kirkolliseen kastetilaisuuteen. Siten vanha perinne jatkuisi. Virallisen ohjelman jälkeen tapausta juhlistettiin Syreenitiellä.

Tilaisuus Jacobin kirkossa alkoi Robert Wielandin juhlavalla, holveissa riemukkaasti kaikuvalle urkusovituksella Bachin koraalista *Wohl mir, dass ich Jesum habe, Kristus valo valkeuden*.

Riemukas oli myös Händelin Mirjamin laulu oratoriosta Joshua.

*“Oh, had I Jubels lyre,
and Mirjams tunefull voice...”*

*”Jos minulla olisi Jubalin harppu
ja Mirjamin suloääni,
puhkeaisin ylistyslauluun...”*

Händel asui pitkään Englannissa kohoten siellä arvostettuun asemaan. Siksi useimmat hänen säveltämänsä teokset ovat englanninkielisiä. Tilaisuuteen laaditussa ohjelmalehtisessä oli saksankielinen käännös.

– Mutta Mariellahan on se, suloääni, Bettina kuiskasi miehelleen.

Yhteislauluna laulettiin Felix Mendelssohnin säveltämä *Kiitä Heraa yö ja päivä*, hän on luonut minutkin.

Tyttönen Clara uinui koko tilaisuuden ajan kumminsa Charlotten sylissä Minnan hänelle ompelemassa pitsiunelmassa. Saattoi vain toivoa, ettei tyttö pelästytisi ja alkaisi itkeä papin kastellessa seremonian mukaisesti lapsen pään. Äiti Marie kauhisteli tätä omituista tapaa.

Marie oli kutsunut kastetilaisuuteen Zwickauhun muuttaneen pro-

fessori Jacobin. Professori Jacobi vastasi tulevansa mielellään. Hänestä oli kaunis ele antaa uudelle tulokkaalle hänen kuolleen tyttärensä nimi. Hän kävisi myös tyttärensä haudalla. Professori Jacobi suunnitelti siirtävänsä Claran lepäämään vaimonsa viereen Zwickaun kirkkomaalle.

Kutsuttu oli myös Robert Wielandin entinen vuokraemäntä rouva Erna Hoppe. Toistaiseksi rouva Hoppe ei ollut ottanut uutta vuokra-laista. Marie epäili syyksi sen, että Robert Wieland oli ollut liian hankala tapaus. Nuori mies kun oli tullut ja mennyt mielensä mukaan, teki töitä öisin ja nukkui päivisin. Oli ollut vaikea tietää, milloin hän halusi ateriansa.

Ilmeisesti rouva Hoppe kaikesta huolimatta oli kiintynyt lahjakkaaseen nuorukaiseen. Hän halusi Robertin asuvan luonaan joka kerta, kun tämä oleskeli Weimarissa. Ja sehän sopi erinomaisesti heikoissa rahavaroissa olevalle muusikolle.

Pappi kehotti pään nyökkäyksellä kummeja asettumaan kastemaljan ääreen.

– Olemme jo toisen kerran kokoontuneet nuoremman hovi-neuvoksen, lakitieteen tohtori Wilhelm Ludwig von Schaunin ja hänen vaimonsa Marie Sophie Rosener-von Schaunin perheen lapsen kastetilaisuuteen. Kasteen tarkoituksena on antaa lapselle nimi, liittää hänet seurakuntaan ja meidän Herramme Jumalan yhteyteen. Olemme kiitollisia siitä, että Jumala armossaan on siunannut nuoren perheen uudella elämällä.

– Kastetta ovat todistamassa kummeina neiti Charlotte Elisabeth Rosener ja säveltäjä Robert Wieland. Kummeiksi ovat lupautuneet myös talousneuvoksen leski Gertrude Adele Rosener, omaa sukua Schönauser, sekä filosofian tohtori, tutkija Franz Edvard Steffens.

– Täten kastan näiden todistajien läsnä ollessa sinut Clara Gertrude Marie Isän ja pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen.

Pappi otti kastemaljasta vettä ja valeli sillä kastettavan pääläen. Clara avasi silmänsä kuin ihmetellen, mitä oli tapahtumassa. Pappi otti valkean liinan ja kuivasi sillä lapsen pään.

– Jumala teitä kaikkia siunatkoon, pappi lopetti puheensa. – Antakoon hän teille viisautta ja kykyä olla lapsen opastajina ja tukena vanhempien rinnalla hänen kaikissa elämänvaiheissaan.

Marie huokasi helpotuksesta. Tähän asti kaikki oli sujunut hyvin.

Hän oli pannut merkille, ettei pappi ollut tituleerannut häntä miksikään.

Hän oli valinnut lauluikseen kaksi sopraanolle sävellettyä aariaa Händelin oratoriosta Messias. Ensimmäiseksi kuultiin aaria:

*Er weidet seine Herde,
ein guter Hirte....*

*Hän kaitsee lampaitansa
tuo paimen parahin...*

Toisenkin aarian sanoma oli lohdullinen.

*Wie lieblich ist der Boten Schritt
sie kündigen Frieden uns an...*

*Miten suloinen on sanomasi
se julistaa meille rauhaa...*

Yksi ja toinen pyyhki kyyneleitä Bettinan laulaessa Max Regerin iki-ihanan Mariasta ja Jeesus-lapsesta kertovan laulun, Mariä Wiegenlied, Marian kehtolaulu.

*Maria sitzt am Rosenhag
und wiegt ihr Jesus Kind,
durch die Blätter leise
weht der warme Sommerwind.*

*Maria-äidin helmassa on
Jeesus-lapsonen.
Ruusustossa hiljaa
leijuu vieno tuulonen...*

Ilon kyyneleet nousivat nuoren äidin silmiin. Oliko koskaan kuultu mitään kauniimpaa. Äidin ja lapsen ympärillä ruusustossa leijui onnen auvon tuulonen, luottamus, rauha ja rakkaus.

Tilaisuuden päätteeksi laulettiin yhdessä Kevätvirsi. Mielet olivat virittyneet kiitokseen siitä, että talven selkä oli taittunut. Kukut, puut,

Marien unelmat näyttävät toteutuvan.

**Marien ja Wienin hovioopperan johtajan,
säveltäjä Gustav Mahlerin, suhteen laatu puhuttaa.**

Sisar Charlotte yllättää.

**Marie-sarjan neljännessä osassa
siirrytään uudelle vuosisadalle.**

9 789523 189188